essimese käppade nahka, mis karwa ja küündega tükkis olli. Se rõemustas rahwa südddant et wihha unnustasid; agga kõrtsmik ütles: ta tulleb pea taggasi, sest mütsi ja kindad panni meile pandiks. Nõnda naeris rahwas pealegi Messikäppa willetsust, kes önne täñas et elloga olli peasnud, siiski kui walluja pä ja käppade peale mõtles, tulli tale tallomehhe malk ning Reinowadderi pettus meele, ja ta söimas ning wandus rebbast, kes sedda kurja teñale teinud. Nisugguse kurjus-palwega ajjas wessi tedda eñam pennikoorma maad küllast eddasi, kunni üks maddal kalda koht wasto tulli, kuhho ta puhkama ronnis. Ei wist päike willetsama looma peale weel olnud paistnud! Messikäppal epolnud lootust teist oñikut nähha sada, waid arwas surmatunni praego kätte tullema, ja üidis maddala, kurwa ealega: Oh, Reinowadder, sa üllekohtune petja ning nurjato loom! siño inge peale saan ma surrema; taewas sago sulle kätte tassuma, mis mulle kurja teinud!

Reinowadder rebbane, kui üllemal rägitud kombel onno meeturrule sai juhhatanud, läks isse külla kañu watama, kunni rahwas karro kallal tööl ollid; pennilt rapsas ta paar kaña suhho, töttas sagiga jõe kaldale, kitkus sulled külgest ja panni kañad nahka; siis ruttas muid asjo tallitama. Mõda jõe kallast eddasi joostes lakkus ta saggedast wet ja tõstis koera wisil jalga igga mutti-mullaunniko wasto ülles, ja mõtles rõemsa meelega: nüüd on karro

mee-turrul paika leidnud; kül tallomees näitab teñale kärgi! Messikäp olli mo sõbber, sõimasin naero kombel tedda onnoks, agga nüüd on wennike pakko kõrwa weñinud ja omme wiakse karro nahk turrule müa. Ei jõua teña kaebamine mind kuñinga ees eñam teotada. Se keña, illus luggu saab mind ellootsani rõemustama. Nattuke maad eemale minnes putus Reinowadderi silmawaatmine koggemata kalda alla, kus karro mudda ning kõntsa sees oña werrist nahka pühherdas. Et Messikäp elloga rahwa käest peasnud, se ehmatas rebbast ja panni ta südddant paisoma. „Oh, sa ruñal tallomees!“ üidis Reinowadder: „miks sa hüwwa roga põlgasid, mis targemad kalli inna pärrast olleks ostnud, ja miña sulle ilma maksota õue peale weddasin? Agga, ennä iñet! waña onno on kindad ja kübbara pandiks jätnud.“ Nõnda räkis pilges rebbane, werrise karro piina nähhes; siis astus liggemale ja küsis: „Wennike onno-issand! kuddas teie seie saite? Kas eht unnustasite middagi talloperresse? Niñetage, mis teil mahha jäi, siis añan perremehhele sõñumid, kus teie koddo on ja kuhho ta teie oña kätte wõib tua. Wai kas eht ollete met warrastanud ja tõrkusite maksо wasto? Kas sa nääd! mis keña puñaseks tallomees teid on malinud! Kas wõeras piddo roog olli maitsew? Wai kas südda ihhaldab weel maagusat kärjemet? Kus siis kübbar ja kindad teil jäid?“ — Messikäp ei jõudnud sõña wastata egga

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1113